

Panium - Yirmi Üç Numarası

Antlaşmadan sonra hile ile davranacaktır.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniel 11:24, putperest Roma'nın en üstün egemenlik süreceği dönemi "zaman" sözcüğüyle tanımlar. Peygamberlik uygulamasında bir "zaman" 360 yılı temsil eder ve bu yıllar MÖ 31'de, antik tarihin en meşhur deniz savaşı olan Aktium Savaşı'nda başlamıştır. Daha büyük ve stratejik bakımdan daha gelişkin başka deniz savaşları da vardı, ancak Aktium, Marcus Antonius ve Kleopatra ile olan bağlantısı dolayısıyla en simgesel deniz savaşıydı. Tarihsel önem bakımından, Daniel 11:40'ın yerine gelişinde Berlin Duvarı'nın yıkılışına ve Vahiy 18'in yerine gelişinde 11 Eylül'deki İkiz Kuleler'e benzer; çünkü Tanrı, peygamberlik Sözü'nü yerine getirecek tarihsel olayları seçtiğinde, bunu mümkün olan en geniş kitlenin dikkatine ulaşacak bir tarzda yapar.

Ve onunla yapılan antlaşmadan sonra hileyle davranacaktır; çünkü az bir halkla gelip güçlenecektir. Eyaletin en verimli yerlerine bile barış içinde girecek; ve ne babalarının ne de babalarının babalarının yapmış olduğu şeyi yapacaktır; avı, ganimeti ve serveti onların arasına dağıtacaktır; evet, bir süreliğine kaleleri karşısında düzenlerini tasarlayacaktır. Daniel 11:23, 24.

Uriah Smith, yirmi üçüncü ayetteki Roma ile Makabiler arasındaki ittifaka dair gözlemlerini, ayette sözü edilen küçük halk üzerine yorum yaparak sonuçlandırır.

Bu sırada Romalılar küçük bir halktı ve hilekârca, yahut kelimenin ifade ettiği üzere kurnazlıkla davranmaya başladılar. Ve bu noktadan itibaren, daha sonra eriştikleri kudretin doruğuna doğru sürekli ve hızlı bir yükselişle çıktılar.

"[Yirmi dördüncü ayet alıntılanmıştır]."

"Milletlerin Roma'dan önce değerli eyaletlere ve zengin topraklara girişmelerinin alışılmış tarzı savaş ve fetih yoluyla olmuştu. Roma ise şimdi, babaların yahut babalarının babalarının yapmadığı şeyi yapacaktı; yani, bu kazanımları barışçıl yollarla elde edecekti. Daha önce işitilmemiş olan, kralların vasiyet yoluyla krallıklarını Romalılara bırakmaları âdeti artık başlatılmış oldu. Roma bu suretle geniş eyaletlerin mülkiyetine geçti.

"Böylece Roma'nın egemenliği altına girenler bundan hiç de az olmayan bir yarar sağladılar. Kendilerine şefkat ve müsamaha ile muamele edildi. Bu, avın ve ganimetin aralarında paylaşılması gibiydi. Düşmanlarından korundular ve Roma kudretinin himayesi altında barış ve güvenlik içinde huzurla yaşadılar.

Bu ayetin sonraki kısmına ilişkin olarak, Piskopos Newton, tahkimatlara karşı değil, tahkimatlardan hareketle tasarlanan planlar fikrini verir. Romalılar bunu, yedi tepeli şehirlerinin güçlü kalesinden yaptılar. "Bir süre için bile"; kuşkusuz peygamberlikte bir süre, 360 yıl. Bu yıllar hangi noktadan tarihlendirilecektir? Muhtemelen, bir sonraki ayette göz önüne getirilen olaydan. Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith devam eder ve MÖ 31 yılında Aktium Savaşı'nı üç yüz altmış yılın başlangıç noktası olarak belirler. Smith, yirmi beşinci ayeti alıntıladıktan sonra şu ifadeyi kullanır.

“23. ve 24. ayetlerle, Yahudiler ile Romalılar arasında MÖ 161'de yapılmış olan ittifakın bu yakasına, Roma'nın evrensel hâkimiyeti elde etmiş bulunduğu zamana indirilmiş bulunuyoruz. Şimdi önümüzde duran ayet, güney kralı Mısır'a karşı yürütülen güçlü bir seferi ve büyük ve kudretli ordular arasında cereyan eden dikkate değer bir savaşın vukuunu göz önüne serer. Bu gibi olaylar o sıralarda Roma tarihinin içinde gerçekten meydana geldi mi? — Geldi. Savaş, Mısır ile Roma arasındaki savaştı; ve muharebe, Aktium Muharebesi idi. Bu çatışmaya yol açan şartlara kısaca bir göz atalım.

“[Marc] Antonius, Augustus Sezar ve Lepidus, Julius Sezar'ın ölümünün intikamını almaya ant içmiş olan triumvirliği teşkil ettiler. Bu Antonius, Augustus'un kız kardeşi Octavia ile evlenerek onun eniştesi oldu. Antonius devlet işleri için Mısır'a gönderildi; fakat Mısır'ın sefih kraliçesi Kleopatra'nın hile ve cazibesine kurban düştü. Ona karşı duyduğu tutku öylesine güçlüydü ki, sonunda Mısır'ın çıkarlarını benimsedi, Kleopatra'yı hoşnut etmek için karısı Octavia'yı reddetti, onun tamahını doyumak üzere eyalet üstüne eyalet bağışladı, Roma yerine İskenderiye'de bir zafer alayı kutladı ve başka suretlerle de Roma halkını öylesine gücendirdi ki, Augustus onları yurtlarının bu düşmanına karşı bir savaşa bütün yürekleriyle girişmeye sevk etmekte hiçbir güçlük çekmedi. Bu savaş görünüşte Mısır'a ve Kleopatra'ya karşıydı; fakat gerçekte, artık Mısır işlerinin başında bulunan Antonius'a karşıydı. Ve aralarındaki çekişmenin gerçek sebebi, Prideaux'nun dediği gibi, ikisinin de Roma imparatorluğunun yalnızca yarısıyla yetinememeleriydi; zira Lepidus triumvirlikten uzaklaştırılmış olduğundan, mesele artık onların arasında kalmıştı ve her biri bütününe sahip olmaya kararlı olduğundan, onu ele geçirmek için savaş zarını attılar.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Peygamberlik bakımından Actium savaşı Pazar yasasını tanımlar; zira Smith'in tasvir ettiği üzere, putperest Roma'nın “evrensel hâkimiyetini” tesis eden üç coğrafi engelin üçüncüsünün fethedilmesini temsil ediyordu. Putperest Roma'da olduğu gibi, papalık Roma'sının üçüncü engeli de Roma kentinden uzaklaştırıldığında, papalık Roma'sının “evrensel hâkimiyeti” 538 yılında başladı. Bu iki tanık, modern Roma'nın Kutsal Kitap peygamberliğinin hem altıncı hem de yedinci krallıklarını yenip böylece üçüncü engelini de aştığı yer ve zamanda Pazar yasasına işaret eder; böylelikle kırk iki simgesel ay boyunca “evrensel hâkimiyet” tesis edilir.

Ona büyük sözler ve küfürler söyleyen bir ağız verildi; ve kırk iki ay sürmesi için ona yetki verildi. Vahiy 13:5.

Roma Mısır'a Karşı

Roma'nın Augustus'unun Mısır'a ve Kleopatra'ya karşı yürüttüğü savaşın peygamberlikteki dinamikleri, Mark Antony'nin isyanıyla harekete geçirilmişti; ve bu peygamberlikteki dinamikler, peygamberlik gereği, Pazar yasasında temsil edilen peygamberlikteki dinamikleri temsil etmek zorundadır.

Aktium’da Roma, isyankâr bir erkek ile kutsal olmayan bir kadının ittifakından oluşan Mısır’ı fethetti. Antonius ile Kleopatra’nın ittifakı, kilise ile devletin birleşimidir. Aktium’da Augustinus’un Roma’sı, kilise ile devletin kutsal olmayan bir birleşimiyle temsil edilen bir gücü fethetti.

Canavarın Sureti

Kleopatra, Roma’nın bir simgesi olan Antonius’la ittifak hâlindeki yozlaşmış bir kiliseyi temsil eder. Uriah Smith’in, Antonius’un “Mısır’ın sefih kraliçesi Kleopatra’nın hile ve cazibesine kurban gittiğini” belirttiğinde ifade ettiği üzere, Kleopatra onların ilişkisi üzerinde hüküm süren kişiydi. Antonius ile Kleopatra tarafından temsil edilen kilise ile devlet ittifakı, ilişkide hüküm süren gücün Kleopatra olduğunu ortaya koymaktaydı; böylece, onların ilişkisiyle temsil edilen kilise ile devlet birleşimi, kadının ilişki üzerinde denetimi elinde bulundurduğu kilise ve devlet birleşimi olan canavarın sureti tanımını karşılamaktadır. Aktium, çok yakında gelecek olan Pazar yasasının bir örneğiydi.

Augustus, yakında yürürlüğe girecek Pazar yasasında Amerika Birleşik Devletleri’ni fetheden papalık gücünü temsil eder. Marcus Antonius, yer canavarının Cumhuriyetçi boynuzudur; Kleopatra ise Protestan boynuzudur. Antonius ve Kleopatra bir araya gelir ve yakında yürürlüğe girecek Pazar yasasında ejderha gibi konuşurlar. Hem Kleopatra hem de Antonius, bir ejderha gücünün sembolleridir; ve Pazar yasasında bütünüyle birleşip kaynaştıklarında, ejderha gibi konuşurlar.

Ejderhalar

Hem Yunanistan hem de Mısır peygamberlik bakımından bir ejderha gücünü temsil eder; Antony de bir ejderha gücünü temsil etmekteydi. Daniel on birde Mısır güneyi, Yunanistan ise batıyı temsil ediyordu. İskender’in krallığı dört parçaya bölündükten sonra Mısır, I. Ptolemaios tarafından ele geçirildi. Bunun ardından I. Ptolemaios peygamberlikte güneyin ilk kralı oldu; Kleopatra ise Mısır’daki son Ptolemaios hükümdarıydı. Ptolemaios, Büyük İskender’in doğum yeri olan Makedonya’da doğmuştur.

Makedonya, Yunanistan’ın kuzeyinde bulunuyordu ve atalarının kökeninin Yunan mitolojik kahramanlarına dayandığını ileri sürüyordu. Güney Yunan şehir-devletleri, Makedonları güney Yunanistan’ın Helenlerinden daha barbar sayıyordu. Makedonlar monarşi ile yönetiliyordu; Atina, Sparta, Thebai, Korinthos vb. gibi güney şehir-devletleri (poleis) ise güney ve orta Yunanistan’da ve Ege adalarında bulunuyordu. Bu poleis çoğu zaman demokratik, oligarşik veya karma yönetimlere sahipken, Makedonya güçlü bir kraliyet hanedanına (Argeadlar) sahip merkezi bir monarşiydi. Yine de bunların hepsi Helen idi ve Roma tarih sahnesine çıktığında, Helenleri Yunan olarak adlandırdı. Kleopatra, kuzey krallığının Makedonya ya da kuzey Yunanistan bölgesinden gelen Yunanların monarşik kabilesini temsil eden son Ptolemaios hükümdarıydı.

Güney Kralı

Kleopatra, İskender'in krallığı dörde bölündüğünde I. Ptolemaios ile başlayan Ptolemaios krallığının son hükümdarıydı. Aktium Muharebesi'nde, gerçek anlamdaki güney kralı olan Ptolemaios krallığı sonuna ulaştı. Güneyin bir sonraki kralı, Fransız Devrimi tarihindeki ateist Fransa tarafından temsil edilen ruhsal Mısır olacaktı.

Ve onların ölü bedenleri, ruhsal bakımdan Sodom ve Mısır denilen büyük kentin sokağında yatacaktır; orası, Rabbimizin de çarmıha gerildiği yerdir. Vahiy 11:8.

Mecazî değil, gerçek Mısır, İskender'in krallığının bölünmesiyle bağlantılı olarak gerçek güney kralıydı; fakat ruhsal Mısır, güney kralı olarak, Mısır'ın gerçek bir coğrafi yönüyle değil, peygamberlikte ona atfedilen nitelikleriyle temsil edilir.

Güney ve Batı

Krallığın son Ptolemaios hükümdarı olan Kleopatra, peygamberlik bakımından Grek (batı) ve Mısır'dan (güney) oluşan iki katlı bir güçtü; oysa sonraki ve ardından ruhsal güney kralı, Vahiy on birde Mısır ve Sodom olarak tasvir edilen yine iki katlı bir güç olan Fransa olacaktı. Sodom'un sefahati, batının Kleopatra'sının sefahatiyle uyumludur; güneyin Kleopatra'sı ise Mısır'ın ateizmiyle uyumludur. Güneyin son harfî kralının iki katlı doğası, güneyin ilk ruhsal kralıyla uyum içindeydi.

Actium savaşı, Antonyus'un Roma ejderi ile Kleopatra'nın güneyin ve batının ejderi arasındaki kutsal olmayan ittifaktı. Antonyus ile Kleopatra bir kilise ile bir devleti temsil eder; dolayısıyla Roma'dan Augustus'un Actium'u fethetmesi, canavarın suretini simgeleyen kutsal olmayan ikili birliğe karşı Roma'nın üstün geldiği bir fethi temsil eder. Üç yüz altmış yıl sonra, Daniel 11:24'ün gerçekleşmesi olarak Konstantin, Roma'yı doğu ve batı diye böldü; Roma'nın kadını batıda bırakıp Roma'nın erkeğini doğuya taşıdı. Güneyin ve batının fethedilmesi, Actium savaşında üç yüz altmış yıllık bir "zaman"ın ardından doğu ile batının bölünmesini simgeliyordu. Daha önceki bir karşılaşmada Antonyus'a doğu Roma, Augustus'a ise batı verilmişti; böylece Actium, doğu ile batıyı bir araya getirdi, fakat yalnızca bir "zaman" için.

MÖ 31 ve 330

İsa her zaman sonu başlangıçla örneklediği için, MÖ 31'deki Aktium zaferi, 330 yılında imparatorluğun doğu ve batı olarak bölünmesini simgelemektedir. MÖ 31'deki Aktium, 330'da son bulan 360 yıl içindeki omeganın alfasıydı. Hem MÖ 31 hem de 330, Daniel on birinci bölümün on altıncı ve kırk birinci ayetlerinde tasvir edildiği üzere, yakında gelecek olan pazar yasasını simgelemektedir.

Bir Başka Sembol

Güneyin ve batının Kleopatra'sıyla hizalanmış olan Roma'nın Antonius'u, canavarın suretinin ikili birliğinin içinde üçlü bir ittifakı temsil eder. Haç da Pazar yasasıyla ve dolayısıyla Actium ve 330 ile hizalanır. Haçta, kilise ile devletin ikili birliği, Yahudilerin (yozlaşmış kilise) Mesih'i öldürmek üzere Roma'ya (devlet) katılmasıyla temsil edilir. Haçtaki birliğin üçüncü tarafı, adı "babanın oğlu" anlamına gelen sahte bir Mesih olan Barabbas tarafından temsil edilir. Barabbas, hakiki

peygamber olan Mesih ile karşılaştırıldığında, simgesel olarak sahte bir peygamberdir. Roma Antonius'tu; güneyin ve batının Kleopatra'sı ise Yahudileri ve Barabbas'ı temsil ediyordu.

Çarmıh, aynı zamanda Karmel Dağı'ndaki İlyas'la da uyumludur; orada mesele, kimin gerçek, kimin sahte peygamber olduğu hususundaki seçimdi. O dönemde sahte peygamber, Baal'ın peygamberleri ile koruluğun kâhinlerinden oluşan ikili bir simgeydi. Baal erkek bir ilâhtır ve koruluğun kâhinleri dışı bir ilâh olan Aştoret'i temsil ediyordu. Çarmıhta Yahudiler dışı ilâh Aştoret'i temsil ediyor, Acıların Adamı'nın sahtesi olan Barabba ise erkek ilâh Baal'ı temsil ediyordu.

Kleopatra hem güneyin kraliçesi hem de batının kraliçesiydi. Antonius, Julius'un suikastının öcünü almak üzere yemin etmiş üçlü triumvirliğin bir parçası olarak Roma'nın suretiydi. Julius'un yirmi üç yara ile ölümü, Daniel on birinci bölümün kırkinci ayetinin yerine gelmesiyle 1798'de papalığın ölümcül yarasını simgeliyordu. Actium'daki Augustus, bu ölümcül yaranın iyileşmesini temsil eder. Yara, Antonius ile Kleopatra öldüğünde iyileşir. Antonius ile Kleopatra, Birleşik Devletler'deki canavarın suretini temsil eder; bu, yer canavarından ve onun iki boynuzundan oluşan üçlü bir peygamberlik varlığıdır. Antonius bir parçadır ve Kleopatra öteki iki parçayı temsil eder. İster Antonius'un Roma'sı olsun, ister Kleopatra'nın Mısır'ı ve Yunanistan'ı, Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığı sona erdiğinde, Pazar yasasında birlikte ölürler. Peygamberlik açısından Kleopatra'nın Antonius'a nispetle anlamı, kilise siyaseti ile devlet siyasetinin karışımıdır; burada kilise siyaseti, devlet siyasetini baştan çıkarır ve denetim altına alır.

İkinci Ölümün Tipolojik Önceden Gösterimi

Başka bir peygamberlik düzeyinde, Kleopatra'nın Julius Caesar ve Marc Antony ile olan ilişkisi, Kleopatra'nın kilise ustalığının Roma İmparatorluğu'nun devlet ustalığıyla ilişki içinde bulunduğu iki zamanı temsil eder. Daniel on birinci bölüm kırkinci ayetin yerine gelmesiyle, ilk simgesel ölümünde, 1798'de Julius tarafından terk edildi; ardından Daniel on birinci bölüm kırk beşinci ayetin yerine gelmesiyle, Actium'da yardımcısı olmaksızın sonuna gelir. Kırkinci ayet, iyileştirilecek olan ilk ölümcül yarasının alfasıdır; kırk beşinci ayetin omegası ise, onun ikinci ve son ölümünü aldığı yerdir.

On altıncı ayetten yirmi ikinci ayete kadar olan dört Roma gücünde olduğu gibi, Kutsal Kitap'taki bir simge olarak Kleopatra da bağlama göre birden fazla anlama sahiptir. Krallık desteği ortadan kaldırıldığında Julius onu 1798'de terk etti; ardından onun ölümcül yarası Pazar yasasıyla iyileştirilir; fakat Vahiy on yedideki on kral, o ikinci ve son ölümüyle karşılaştığında, sonunda onu ateşle yok eder.

Kleopatra, Firavun'un Mısır'ının ateizmi ile Yunanistan'ın dinî felsefesinin temsil ettiği iki katlı tabiatın bir simgesidir. Onun iki katlı tabiatı, Mısır'ın devlet siyasetini ve Yunanistan'ın kilise siyasetini temsil eder. Yunan dinî felsefesi, Parthenon denilen tapınağında bir heykel olarak muhafaza edilen Yunan tanrıçası Athena ile temsil edilir. Athena hikmetin simgesidir ve bir kadın olarak, İlâhî eğitime karşıt biçimde, beşerî eğitimin bir dinini temsil eder.

Amerika Birleşik Devletleri'nin iki boynuzu Cumhuriyetçilik ve Protestanlıktır; bunlar Fransa'da Mısır ve Sodom ile simgelenmiştir. Mısır devlet yönetimi sanattır ve Sodom kilise siyaseti sanattır; dolayısıyla Cumhuriyetçilik Mısır'la, Protestanlık ise Sodom'la örtüşür. Cumhuriyetçilik Mısır'dır ve Protestanlık Sodom ve Grek'tir. Beşerî eğitimin simgesi, mabedi Parthenon olan Grek tanrıçası Athena'dır; bu mabedin modern ikizi ise Tennessee, Nashville'deki Parthenon mabedinde bulunur. Amerika Birleşik Devletleri'nde Pazar yasası sırasında Cumhuriyetçi boynuzla ittifak kuran yozlaşmış kilisenin simgesi Kleopatra, Aştoret, Salome ve Sodom olarak temsil edilir.

Kleopatra, Firavun'un ateizmini ve Greklerin dinini tasvir eder. Ateizm felsefesine eşlik eden din, Grek eğitimine tapınmadır. İsa daima sonu başlangıçla örneklendirir; bahçede yenmesi yasaklanan ağaç, iyiyle kötünün bilgisi ağacıydı ve bu, Kızkardeş White'ın "yüksek eğitim" diye adlandırdığı Grek felsefesi dinini simgeler. Bu, Mesih ile Şeytan arasındaki büyük mücadelede, Kleopatra'nın hikmetle ilgili Grek dinini gerçek eğitimin yozlaştırılmış ve sahte karşılığı olarak tanımlar ve vurgular.

Tennessee, Nashville "güneyin Atinası" olarak adlandırılır; Kleopatra ise güneyin son gerçek kraliçesiydi. Güneyin son kraliçesi, ateist Fransa'da gerçekleşen, güneyin sonraki ve ilk ruhsal kralının bir örneğiydi. Ateist Fransa, Tennessee, Nashville'de—"güneyin Atinası"nda—tanrıça Athena'ya ait Parthenon tapınağının simgesel olarak temsil edildiği Amerika Birleşik Devletleri'nin bir örneğidir. Tapınak, Nashville'de 2500 West End'de bulunmaktadır. Yirmi beş sayısı, Matta yirmi beşin üç meselindeki kapanmış kapıyı temsil eder. Hem "güney" in hem de "batı"nın kraliçesi olan Kleopatra, güneyin Atinası'nda kendi "son"una gelir.

Aktium, Kleopatra, Augustus ve Antonius'a ilişkin bu değerlendirmelerle Daniel on birinci bölümün yirmi dördüncü ayetinden otuzuncu ayetine dönüyoruz. Belki de pasajın en muğlak kısmı, aynı sofrada yalan söylediklerinden söz edilen bölümdür.

Bu iki kralın yüreği kötülük etmeye yönelecek; bir sofrada oturup yalan söyleyecekler; ama bu başarılı olmayacaktır; çünkü son yine belirlenmiş vakitte gelecektir. Daniel 11:27.

Ayette tayin edilen vakit 330'dur; yirmi dördüncü ayetteki "vaktin" sonudur. Tayin edilen vakit, Amerika Birleşik Devletleri için Pazar yasasını temsil eder; aynı zamanda dünya için insanî deneme süresinin kapanışını da temsil eder. Pazar yasasından önce, yürekleri fesat işlemek üzere olan iki kral, bir sofrada birbirlerine yalan söyleyecektir. Daniel on birinci bölümün on altıncı ve kırk birinci ayetlerindeki Pazar yasasından önce, iki kral bir sofrada yalan söyleyecek, fakat yalanları başarıya ulaşmayacaktır. Birbirlerine yalan söyleyen bu iki kral kimlerdir? Bu düşüncüyü cevaplamadan önce, bu dizide daha önce ele almış olduğumuz bazı simgeleri hatırlatmak istiyorum.

Dört Roma hükümdarı, hangi bağlamda ele alındıklarına bağlı olarak çeşitli peygamberlik simgelerini temsil eder. Roma hükümdarları olmakla birlikte, bir simge olarak esasen, eski Yahuda'nın Seleukos egemenliğinden Roma egemenliğine geçişi sırasında yaşanan peygamberlik tarihini temsil ederler.

Pompey bir generaldi ve sonraki üç Roma hükümdarının tümü Sezar idi. Julius, Augustus'la ilişkisi bakımından, iki triumvirlik ile iki üçlü birliği temsil eder: ilki resmî olmayan, ikincisi ise resmî olan. Dört hükümdarın tümü belirli bağlamlarda Pazar yasasını temsil eder. Pompey yüce ülkeyi fethetti; Julius, yirmi üç bıçak darbesiyle temsil edilerek birinci melektir, çünkü o ilk Sezar'dır ve üçüncü meleği, yani Tiberias'ı örnekler. Çarmıhta bulunan Tiberias, ki bu Pazar yasasıdır, yirmi üç ile de temsil edilir; çünkü yirmi üç, kefareti temsil eder; ve çarmıh, Mesih'in Kendi İlahiyatını bizim insanlığımızla birleştirme işinin son derece asli bir parçasıdır. Dolayısıyla Julius ile Tiberias, yirmi üç ile temsil edilen birinci ve üçüncü mesajdır.

Julius, Hollywood efsanelerinde kendisine sıklıkla atfedildiği gibi romantik bir şahsiyet değildi; güce susamış, acımasız bir adamdı. Tiberias ise Julius'tan daha kötüydü; zira onun alçaklığı ayette dahi ele alınmaktadır; çünkü İbrani alfabesinin son harfi yirmi iki, ilk harfi ise birdir. Alfa, omegadan daha küçüktür ve Tiberias'ın alçaklığı, İbrani alfabesinin son harfi olan yirmi ikinci ayette yer almaktadır; Julius ile Tiberias tarafından temsil edilen bu iki alçak kişinin arasında ise Augustus vardı. Augustus, Roma'nın kudret ve itibarının görkemini doruğunu temsil eder. Birinci ve üçüncü mesajın karşıtı olarak, isyanın simgesi olan on üç sayısıyla temsil edilir. Augustus, krallığını Roma tarihinin en meşhur isyanı olan Antonius ile Kleopatra'nın isyanını bastırarak sağlamlaştırdı.

Augustus, üçüncü engeli fetheden Roma gücüdür; böyle yapmakla da Pazar yasasını ve Vahiy 13. bölümün isyanına ait kırk iki simgesel ay boyunca hüküm süren Roma gücünü temsil etmiştir. Pazar yasasının önüne yerleştirildiğinde Pompeius hem 1798'dir hem de 1989'dur; böylece Pompeius, 219'dan MÖ 217'ye kadar süren dördüncü Suriye Savaşı'nı sona erdiren Antiochus Magnus'un bir simgesi hâline gelir; bu da on birinci bölümün onuncu ayetinin yerine gelişiştir. Ardından Julius Caesar, on birinci ve on ikinci ayetlerle ve sınır hattı savaşıyla, yani MÖ 217'deki Raphia Savaşı'yla hizalanır. Orada Julius da Antiochus Magnus'tur ve Augustus Caesar da on beşinci ayetteki Panium Savaşı'nda yine Antiochus Magnus'tur. Sonra on altıncı ayette Tiberius Pazar yasasıdır, ancak orada Antiochus Magnus değildir; çünkü orada o Pompeius'tur; zira İsa sonu her zaman başlangıçla resmeder. Bu ayet, Seleukos İmparatorluğu'nun sonunu işaret eder; bu da Kutsal Kitap peygamberliğinin altıncı krallığı olarak Birleşik Devletler'in sonunu örneklemektedir.

Dört Roma hükümdarına ilişkin yapılacak daha fazla hizalama vardır ve bu çizgi, kırkinci ayetin gizli tarihini temsil eder. Yirmi üçüncü ayetteki Makabi çizgisi de kırkinci ayetin gizli tarihini gözler önüne serer. Ardından yirmi dördüncü ayette, putperest İmparatorluk Roma'sının öyküsü bir zamanla—üç yüz altmış yıla—temsil edilir. Yirmi dördüncü ayetten otuzuncu ayete kadar temsil edilen Roma tarih çizgisi de kırkinci ayetin gizli tarihinin bir tasviridir. Bu çizgi, konu putperest Roma'dan papalık Roma'sına değiştiğinde otuz birinci ayette sona erer. Putperest Roma hâlâ ayetin içindedir, fakat orada Kutsal Kitap peygamberliğinin dördüncü krallığı olarak değil, 538 yılında papalığı tahta yerleştiren siyasî güç olarak temsil edilir. 538 yılında papalık bir pazar yasası çıkardı; dolayısıyla otuz birinci ayet on altıncı ve kırk birinci ayetlerle hizalanmaktadır. Yirmi dördüncü ayet, Actium Muharebesi'ni ve bu çizgiyle ilişkili tarihi tanıttı.

Yirmi dördüncü ayet, putperest Roma'nın üç yüz altmış yıl boyunca üstün egemenlik sürmeye ne zaman başladığını belirlemektedir; ardından otuz birinci ayette papalık Roma'sı bin iki yüz altmış yıl boyunca üstün egemenlik sürmeye başlar. Hattın başlangıcı ve sonu, Alfa ve Omega olan Mesih'in imzasını taşımaktadır. Ayetlerde Mark Antony, Kleopatra ve Augustus Sezar'ın tarihini görmekteyiz. On altıncı ayette putperest Roma, MÖ 65'te Seleukos İmparatorluğu'nu, ardından MÖ 63'te Yahuda'yı fethetti. MÖ 31'deki Actium'un üçüncü engeli, MÖ 65'te Seleukosların ilk engelleriyle tiplenen Mısır krallığının sonunu tanımladı. Bir kez daha, İlk ve Son Olan'ın imzasını buluyoruz. MÖ 65, üç engelden birincisiydi ve kuzey kralının fethedilmesini temsil ediyordu; MÖ 31 ise üç engelden üçüncüsüydü ve güney kralının fethedilmesini temsil ediyordu. Üç engelin ortadaki engeli olan Yahuda, Pompeius MÖ 63'te geldiğinde Yeruşalim surları içinde bir iç savaş yaşamaktaydı. İkinci engel, isyanın bir simgesidir.

538'de, papalık Roması için üçüncü engel Roma Şehri'nden çıkarıldı. Bu engel Gotlardı ve orada, Kutsal Kitap peygamberliğinin beşinci krallığı başladı; tam dördüncü krallığın sona erdiği yerde. Ve tıpkı dördüncü krallığın üçüncü engeline başladığı gibi, Mısır krallığı da, Seleukos krallığının birinci engeline önceden tipolojik olarak gösterilmiş olduğu üzere, yenilgiye uğratıldı. Bu, yirmi dört ila otuzuncu ayetlerde bulunan peygamberlik tanıklığının, kırkıncı ayetin gizli tarihinde de yer alması gereken bir çizgiyi temsil ettiğini ortaya koymaktadır. Bu nedenle, Marcus Antonius, Kleopatra, Julius Caesar, Pompeius ve Augustus Caesar tarafından temsil edilen çeşitli peygamberlik ilişkilerini dikkate almak zorunludur.

Öyleyse, yirmi dörtten otuza kadar olan ayetlerin en belirsiz kısmı, onlar aynı sofrada yalan konuştuklarında mı ortaya çıkar?

Ve bu iki kralın yüreği kötülük etmeye meyledecek; aynı sofrada yalan söyleyecekler; fakat bu başarılı olmayacaktır; çünkü son yine belirlenmiş vakitte gelecektir. Daniel 11:27.

Uriah Smith, iki kralı Marcus Antonius ve Augustus Sezar olarak tanımlar.

“Yirmi yedinci ayet aktarıldı”

“Antonius ve Sezar eskiden ittifak hâlindeydiler. Ne var ki dostluk kisvesi altında her ikisi de evrensel hâkimiyet peşinde koşuyor ve entrikalar çeviriyordu. Birbirlerine karşı saygı ve dostluk gösterilerine dair beyanları, ikiyüzlülerin sözlerinden ibaretti. Aynı sofrada yalan söylüyorlardı. Antonius'un karısı ve Sezar'ın kız kardeşi olan Oktavia, Antonius onu boşadığı sırada Roma halkına, onunla evlenmeye yalnızca bunun Sezar ile Antonius arasında bir birlik teminatı olacağı ümidiyle razı olduğunu beyan etti. Fakat o öğüt başarılı olmadı. Kopuş geldi; ve ardından gelen çatışmada Sezar bütünüyle galip çıktı.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Octavia, Antonius'la olan evliliğinin bir birleşme taahhüdü olduğunu ortaya koyduğunda, bu durum, daha önce on birinci bölümde Helenistik dönemde Berenike'nin yaklaşık MÖ 252'de Seleukos kralı II. Antiokhos Theos ile yaptığı evlilikle örneklendirilmiş olan evlilik ittifakını belirginleştirdi. Berenike, II. Ptolemaios Philadelphos'un kızıydı. Octavia ile Berenike, diplomatik evlilikleri yahut peygamberlik bakımından antlaşmaları temsil eder. Beşinci ayetten onuncu ayete kadar olan kısım, güney ve kuzey krallıkları arasındaki diplomatik evliliğin tarihini ortaya koyar;

Marc Antonius ile daha sonra Augustus Caesar olarak bilinen Octavian evliliği düzenlediklerinde, krallığı da doğu ve batı olarak taksim ettiler.

Brundisium Antlaşması (MÖ 40), neredeyse bir iç savaşın ardından İkinci Triumvirlik içindeki gerginlikleri çözmek üzere Marcus Antonius ile Octavianus (daha sonra Augustus) arasında müzakere edilmiş bir uzlaşmaydı. Bu uzlaşma, Roma topraklarının bölüşülmesini içeriyordu (Antonius doğuyu, Octavianus batıyı alıyordu) ve Antonius'un Octavia (Octavianus'un kız kardeşi) ile evliliğiyle mühürlendi. MÖ 39'da Triumvirliğin ilk beş yıllık süresi sona erdi; Antonius, 300'ü aşkın gemiyle İtalya'ya yelken açtı, ancak bu gemilerin başlangıçta Brundisium'a çıkmasına izin verilmediği için sonunda Tarentum'a yanaştılar. Octavianus, Antonius'un ordusunun Octavianus'un ordusuyla savaşmak istememesi ve bunun tersinin de geçerli olması nedeniyle yürütülen uzun arabuluculukların ardından orada onunla buluştu. Octavia, Sextus Pompeius'a karşı Octavianus'u desteklemesi için Antonius'u ikna ederek başlıca bir arabulucu rolü oynadı. Triumvirliği beş yıl daha (MÖ 32'ye kadar) yenilediler; buna göre Antonius, vaat edilen birlikler karşılığında Octavianus'a 120 gemi verdi (bu birlikleri Octavianus daha sonra vermedi).

MÖ 32 yılında iki hasım arasında açık bir kopuş yaşandı. İlişkiler, propaganda, Antonius'un doğuya yönelmesi (Kleopatra ile birlikte) ve Octavianus'un batıda güçlerini pekiştirmesi nedeniyle kötüleşmişti. Octavianus, Actium'dan önce Antonius'un daha sonra sunduğu konferans tekliflerini reddetti.

Kuzeyin kralıyla (Antiochus) güneyin kralı (Ptolemaios) arasındaki diplomatik evlilikte gelini sağlayan güney kralıydı; Antony (doğu) ile Octavianus (batı) arasındaki diplomatik evlilikte ise gelin batı tarafından sağlandı. Her iki diplomatik evlilik de başarısız oldu ve kızını ya da kız kardeşi sağlayan taraf, antlaşmayı bozan güç üzerinde sonunda galip geldi.

Üçün Tanıklığı

Seleukos İmparatorluğu'nun sonunda, yalanların aynı sofrada söylendiği üçüncü bir antlaşma vardı. Bu, Beşinci Suriye Savaşı'nın (MÖ 202–195) bağlamında gerçekleşti; o sırada III. Antiochus Magnus, IV. Ptolemaios Philopator'un MÖ 204'te ölümünün ardından Ptolemaios Krallığı'nın zayıflığından yararlandı. V. Ptolemaios Epiphanes (V. Ptolemaios) çocuk yaşta (yaklaşık 5–6 yaşlarında) tahta çıktı; bu da Mısır'ı naiplerin yönetimi altında bırakarak iç kargaşaya, yerli isyanlara ve dış tehditlere karşı savunmasız hale getirdi.

Antiochus Magnus, Panium Muharebesi (MÖ 200) gibi zaferlerin ardından Coele-Suriye, Filistin ve Küçük Asya'daki Ptolemaios topraklarının büyük kısmını zaten istila etmiş ve ele geçirmişti. Mısır'ı tümüyle fethetmek yerine (ki bu, Roma'nın belirli bölgelerden uzak durması için ona baskı yapması nedeniyle Roma müdahalesi riskini doğuruyordu), bir "koruyucu" figürü olarak diplomatik bir evlilik ittifakı izledi. MÖ 197/195'te, savaşı sona erdiren barış antlaşmasının bir parçası olarak, Antiochus Magnus küçük yaştaki kızı Kleopatra I Syra'yı (Kleopatra Syra olarak da adlandırılır) çocuk yaştaki Ptolemaios V ile nişanladı ve ardından evlendirdi (evlilik MÖ 193'te Raphia'da gerçekleşti; Ptolemaios 16, Kleopatra 10 yaşındaydı).

Bu, cömert bir jest olarak sunuldu: Antiochus kendisini genç kralın müttefiki ve “koruyucusu” olarak konumlandırdı; Asya’daki kazanımlarını muhafaza ederken barışı güvence altına aldı. Evlilik, kızı aracılığıyla ona Mısır üzerinde dolaylı nüfuz sağladı (onun Seleukos köklerine sadık kalacağını ve Ptolemaios sarayında Suriye yanlısı bir ses olarak hareket edeceğini umuyordu). Ne var ki bu düzen ters tepti; çünkü Kleopatra babasının değil, kocasının ve Mısır’ın yanında yer aldı ve böylece Antiochus’un uzun vadeli denetimini zayıflattı. Bu, Brundisium Paktı’nı (MÖ 40) yansıtır ve çeşitli yönlerden Roma olaylarıyla ilişkilidir.

Antonius, neredeyse savaşa varan bir çatışmanın ardından rakip güçleri bağlamak için Octavia (Octavianus’un kız kardeşi) ile nasıl evlendiyse, Antiochus da kızının V. Ptolemaios ile evliliğini geçici bir barışı ve toprakların bölüşümünü resmileştirmek için kullandı (Seleukoslar kuzeydeki fetihleri ellerinde tuttular, Ptolemaios ise güneyde Mısır’ı elinde bulundurdu).

Antiochus, çocuk-kral V. Ptolemaios üzerinde (aile bağları aracılığıyla) fiili bir vasi gibi hareket etti; tıpkı Octavianus’un (ve Triumvirlik’in), iktidar boşlukları ya da rekabet ortamlarında kendilerini konumlandırmaları gibi. Her iki durumda da “daha güçlü” figür (Antiochus/Octavianus), akrabalık yoluyla savunmasız bir karşı taraf üzerinde nüfuz elde etmeye çalıştı. Her iki düzenleme de kısa vadeli bir istikrar sağladı, ancak alta yatan güvensizlik sebebiyle uzun vadede “başarıya ulaşmadı”—Kleopatra Mısır’ın tarafını tuttu (Antiochus’u zayıflatarak), Antonyus’un doğuya yönelimi ise (VII. Kleopatra) Octavianus’la kopuşa yol açtı.

Naipler altında bulunan V. Ptolemaios’un küçük yaşta oluşu, Julius Caesar’ın ölümünden sonraki istikrarsızlığa (Triumvirlik’in kurulmasına ve iktidar mücadelelerine yol açan süreç) paraleldir. Berenike’nin Antiokhos ile evliliği, Daniel on birinci bölümde Seleukos İmparatorluğu tarihinin başlangıcını işaret etmişti; Antiokhos Magnus’un kızının Mısırlı çocuk kralla evliliği ise Seleukos İmparatorluğu’nun sonunu işaret etti. Marcus Antonius’un Octavia ile evliliğinin sona ermesi, Ptolemaios krallığının sonunu işaret etti. Yahuda’nın Tanrı’nın antlaşma halkı olarak sona ermesi, çarmıhta gerçekleşti; o Yahudi krallığı ise Makabilerle ve onların Roma ile yaptıkları ittifakla başlamıştı. Bu peygamberlik çizgilerinin tümü Daniel on birinci bölümün anlatısı içinde temsil edilmektedir ve hepsi kırkıncı ayetin gizli tarihiyle uyum içindedir. Beşinci ayetten başlayarak, Berenike’nin antlaşmasıyla karşılaşırız; bu da Büyük Antiokhos’a ve onun kızı Kleopatra Syra’nın antlaşmasına götürür; bu olay, yirmi üçüncü ayetin Makabiler tarihinin içinde yer alır. Makabiler, Seleukos Hanedanı’nın son temsilcilerinden biri olan Antiokhos Epifanes’e karşı isyanları nedeniyle bu çizginin bir parçası hâline gelirler.

Antiochus Epiphanes, MÖ 168 yılında Altıncı Suriye Savaşı sırasında İskenderiye yakınlarında Mısır’da bulunan Antiochus’tur. Antiochus Epiphanes Mısır’ı istila etmiş ve İskenderiye’yi ele geçirmenin eşiğine gelmişti. Ptolemaios hanedanının yöneticileri yardım için Roma’ya başvurdu. Roma, Senato’dan gelen bir ultimatomu iletmek üzere Popillius Laenas’ı (yalnızca küçük bir maiyetle—ordu olmaksızın) gönderdi; Antiochus derhal Mısır’dan ve Kıbrıs’tan çekilmeli, aksi takdirde Roma ile savaşa yüzleşmeliydi. Antiochus mektubu aldığı anda ve danışmanlarına danışmak için süre istediğinde, sert ve buyurgan olarak tasvir edilen Popillius, bastonunu alıp kralın ayaklarının çevresindeki kumun üzerine bir çember çizdi. Ardından şöyle dedi: “O çemberin dışına adım atmadan önce, Senato’nun önüne koymam için bana bir cevap ver.”

Anlam açıktı; Antiochus, Roma'nın taleplerini kabul etmeksizin o çemberin dışına çıkamazdı—mutabakat olmaksızın onu aşması savaş anlamına gelecekti. Şaşkına dönmüş ve aşağılanmış olan Antiochus kısa süre tereddüt etti, ancak ardından boyun eğmeyi kabul etti, kuvvetlerini Mısır'dan çekti ve Suriye'ye döndü. Diplomasinin bu cüretkâr hamlesi (Roma'nın giderek artan kudret itibarıyla desteklenen) bir muharebe yaşanmaksızın geri çekilmeyi zorunlu kıldı ve Roma'nın doğu Akdeniz'de belirlemekte olan hâkimiyetini gözler önüne serdi. Bu olay, “kumda bir çizgi çekmek” ifadesinin kökenlerinden biri olarak yaygın biçimde anılır (gerçi kelimenin tam anlamıyla bir çemberdi).

Antiochus Epiphanes, Daniel on birinci bölümün on dördüncü ayetindeki kendini yücelten, düşen ve görümü tesis eden gücün Protestan anlayışı hâline de gelmiştir.

Ve o zamanlarda güney kralına karşı birçokları ayaklanacaktır; ayrıca halkın zorbaları da görümü gerçekleştirmek için kendilerini yüceltecekler; fakat düşeceklerdir. Daniel 11:14.

IV. Antiokhos Epiphanes MÖ 175–164 yılları arasında hüküm sürmüş olup, on üç Seleukos kralının sekizincisiydi. Helenistik kültürü dayatmayı ve imparatorluğunu Grek dinî uygulamaları altında birleştirmeyi amaçladı. MÖ 169'da Mabel'di yağmaladı, Yahudi uygulamalarını (sünnet, Şabat'a riayet, Tora incelemesi) yasakladı ve putperest ilahlara kurban sunulmasını zorunlu kıldı. MÖ 167 yılının Aralık ayında Mabel'deki Yahudi yakmalık sunu sunağının üzerine putperest bir sunak (Zeus'a adanmış) dikti ve başka kutsallığa aykırı fiillerle birlikte bir domuz kurbanı etti. Bu murdarlık, Mabel'in kutsallığına ve Tanrı'nın yasasına yönelik nihai ihlal olarak gören dindar Yahudiler için bardağı taşıran son damla oldu. Bu durum, Mattathias'ın (Modeinli bir kâhin) bir Seleukos görevlisinin putperest ilahlara kurban sunma emrini reddedip irtidat etmiş bir Yahudiyi ve görevliyi öldürmesinin, ardından oğullarıyla birlikte (ileride Makkabiler olarak anılacak olanlar) tepelere kaçmasının üzerine derhâl direnişi ateşledi. Bu, MÖ 167–160 yılları arasında Yahudi ibadetini yeniden tesis etmeyi amaçlayan gerilla savaşını ve isyanı başlattı; bunun sonucunda MÖ 164'te Yahuda Makkabi önderliğinde Mabel yeniden takdis edildi (Hanuka).

Seleukos İmparatorluğu'nun başlangıcında ve sonunda, doğu ile batı ya da kuzey ile güney şeklindeki bölünme unsurunu taşıyan diplomatik bir evlilikle temsil edilen önemli bir antlaşma vardı. Seleukos İmparatorluğu zayıflarken, Antiochus Epiphanes yükselen Roma gücünün simgesi ve Makabilerin öfkесinin odağı hâline gelir. Daha sonra tarihte, görümü tesis eden peygamberlik simgesinin sahte karşılığı olur. On birinci bölümün yirmi ikinci ayetindeki güç, antlaşma önderi kırıldığında kırılır.

Ve bir selin kollarıyla onun önünden silinip süpürülecekler ve kırılacaklardır; evet, antlaşmanın önderi de. Daniel 11:22.

Antiochus Epiphanes'in hükümrانlığı MÖ 164 yılında, Mesih'in, “antlaşmanın önderi”nin, çarmıhta “kırılmasından” yaklaşık iki yüz yıl önce sona erdi. Burada dikkat çekmek istediğimiz husus şudur: Seleukos İmparatorluğu, iki taraf arasındaki hilenin tarihî kayıtlarda sabit olduğu diplomatik bir antlaşma evliliğiyle başlamış ve yine böyle bir evlilikle sona ermiştir. Antiochus Epiphanes'in hükümrانlığı sırasında, Amerika Devrimi'ni örnekleyen Makabi isyanı başladı. Makabilerin tarihinde, Seleukos egemenliğini üzerlerinden atma mücadeleleri Roma ile yapılan

önemli bir antlaşmayı da içeriyordu. Antlaşmayı doğrudan tanımlayan ayet, Roma'yı da antlaşma masasında hileyle davranan, yahut yalan söyleyen bir güç olarak doğrudan tanımlamaktadır.

Onunla yapılan antlaşmadan sonra hileyle davranacaktır; çünkü az bir halkla yükselip güçlenecektir. Daniel 11:23.

Kırkinci ayetteki son zaman öncesinde yer alan her peygamberlik satırı, bozulmuş bir antlaşma içerir. Uriah Smith, otuzuncu ayetteki "kutsal antlaşmayı terk edenler" ifadesi hakkında yorum yaparken şunları kaydeder:

“Antlaşmaya karşı öfke”; yani Kutsal Yazılar'a, antlaşma kitabına karşı öfke. Bu nitelikte bir devrim Roma'da gerçekleştirildi. Roma'yı fetheden Heruliler, Gotlar ve Vandallar, Aryan inancını benimsediler ve Katolik Kilisesi'nin düşmanları oldular. Justinianus'un papayı kilisenin başı ve sapkınların ıslah edicisi olarak ilan etmesi, özellikle bu sapkınlığı kökünden yok etmek amacıyla idi. Kısa zamanda Kutsal Kitap, sıradan halk tarafından okunmaması gereken tehlikeli bir kitap olarak görülmeye başlandı; ihtilaf konusu olan bütün meselelerin ise papaya sunulması gerekiyordu. Böylece Tanrı'nın sözü üzerine aşağılanma yığıldı. Ve doğu bölümü hâlâ varlığını sürdüren Roma imparatorları, antlaşmayı terk etmiş ve büyük dönüklüğü oluşturmuş olan Roma Kilisesi ile 'sapkınlığı' bastırmak amacıyla mutabakat kurdular yahut ona göz yumdular. Günah adamı, o sırada Roma'nın hâkimiyetini elinde bulunduran Aryan Gotları'nın M.S. 538'de yenilgiye uğratılmasıyla küstah tahtına yükseltildi.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Daniel on birinci bölümün beşinci ayeti, güney kralının daha sonra kuzey kralı tarafından bozulacak bir antlaşmanın simgesi olarak diplomatik bir gelin sağladığı tarih çizgisini tanımlar. Güney kralının misillemesi, 1798'de Napolyon'un ruhsal güney kralının, kuzeyin papalık kralına karşı misillemesini örnekledi. Beşinci ayetten dokuzuncu ayete kadar olan bozulmuş antlaşma, Napolyon'un bozulmuş Tolentino Antlaşması'nı örnekledi; bu da Putin'in NATO tarafından bozulmuş bir antlaşma iddiasını örnekledi. Napolyon'un misillemesi, Putin'in 2014'te Ukrayna'ya karşı misillemesini örnekledi. Onuncu ayette Antiochus Magnus'un Dördüncü Suriye Savaşı'nı sona erdiren misillemesi, 1798'deki Napolyon'la ve ayrıca 2014'teki Putin'le uyumludur. On beşinci ayetteki MÖ 200'deki Panium Savaşı'nın ardından, Antiochus, yerde askerî birlikler kullanmaksızın Mısır'ı kendi buyruğu altına alma yönündeki gizli niyetle diplomatik bir evlilik düzenledi. Antiochus Magnus'un tahtı oğluna geçti; oğlu suikastla öldürüldü ve bu durum Antiochus Magnus'un en küçük oğlu Antiochus Epiphanes'i tahta çıkardı. Onun Grek örflerini ve dinini uygulamaya koyma yönündeki eylemleri, Makkabi isyanına yol açtı; bu da yirmi üçüncü ayette Roma ile yapılan hilekâr antlaşmaya götürdü. Yirmi dördüncü ayet putperest Roma'yı tanıtır ve Antony ile Augustus'un yalanlar sofrasını belirtir. Otuzuncu ayette putperest Roma, kutsal antlaşmayı bozmuş olanlar olarak belirtilen papalık kilisesiyle diyaloga girer.

Yirmi dörtten otuzuncu ayete kadar olan bölüm putperest Roma'nın tanıklığıdır; otuz birden kırkinci ayete kadar olan bölüm ise papalık Roma'sının tanıklığını sunar. Daniel 11. bölüm 1. ayetten 40. ayete kadar olan her satır, kırkinci ayetin gizli tarihinde uygulanan bir peygamberlik çizgisini temsil eder. Seleukos krallığının çizgisi, Ptolemaios krallığının çizgisi, Makabiler'in Yahudiye krallığının çizgisi, putperest Roma'nın çizgisi ve papalık Roma'sının çizgisi, 1989'dan

Pazar yasasına kadar olan tarihi bütünüyle resmeder. Bu çizgilerin her biri, bozulmuş bir antlaşmayı tarihin başlıca unsurlarından biri olarak ortaya koyar.

Daniel on birinci bölümün görünümünü kuran Roma'dır; hem pagan Roma'nın hem de papalık Roma'sının hileli peygamberlik antlaşmaları, ilerleyici nitelikte ve Roma kendi ayrı ve kendine özgü peygamberlik dönemleri boyunca üstün bir şekilde hüküm sürmeden önce gerçekleşen olaylar olarak işaretlenmiştir. Her iki güç de üstünlük peygamberlik döneminin başlangıcını, üçüncü engellerinin ortadan kaldırıldığı anda başlıyor olarak belirlemiştir. Amerika Birleşik Devletleri'nde yakında gelecek olan pazar yasasından önce, iki güç arasında hileli bir antlaşma olacaktır. Dört kez bu iki güç güneyin ve kuzeyin kralları olmuştur: bir kez Yahuda'nın görkemli ülkesi ile Roma arasında, bir kez Roma triumvirliğinin iki parçası arasında ve bir kez pagan Roma ile papalık Roma arasında. Roma'yla ilgili her iki hileli antlaşmada da bu, Roma İmparatorluğu'nun bir yarısı arasında yapılan bir antlaşma anlamına geliyordu; ister doğunun Antonius'u, ister batının Augustus'u, ister doğunun pagan Roma'sı ve batının papalık Roma'sı olsun. Kuzeyin ve güneyin kralları arasında dört hileli antlaşma; doğunun ve batının kralları arasında iki antlaşma ve yakında kuzeyin kralı olacak güç ile görkemli ülke arasında bir antlaşma.

Böylece Daniel kitabına ilişkin ilk sunumumuzu tamamlamış oluyoruz. Panium dizisi, Daniel kitabı üzerine olan dizinin sonucunu teşkil etmektedir; bu dizi de kırkıncı ayetin gizli tarihine giriş niteliğinde olup, bunu bir sonraki makalede incelemeyi sürdüreceğiz.